

Casa del carrer Campanar / Marc Mir

Sant Sadurní d'Anoia

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: c. Marc Mir,5 amb c. del Campanar, 42
Alçada: 161

Coordenades:

Latitud: 41.42412
Longitud: 1.78855
UTM Est (X): 398770
UTM Nord (Y): 4586548

Classificació

Número de fitxa 08240 - 57
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Popular
Segle XIX
Any 1885
Autoria de l'element: Ubald Iranzo i Eiras
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: BPU Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM). Annexes a les normes. Annex III Catàleg d'edificis i conjunts urbans a protegir per raons del seu valor cultural. Fitxa 37.
Data aprovació: dj., 30/09/2010 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 8967830CF9886N0001HO
Autoria de la fitxa Josep Anton Pérez Arriaga (TRÍADE Serveis Culturals)

Descripció

L'edifici, situat en una cantonada, presenta una teulada amb el carener paral·lel al carrer Marc Mir. Consta de planta baixa, primer pis i golfes. A la façana del carrer Marc Mir, es poden observar diverses obertures tapiades. L'habitatge està organitzat en dues crugies, cadascuna amb un eix de simetria propi, amb portals en la planta baixa i un petit balcó en la primera planta. A les golfes s'han obert finestretes.

A l'altra façana es troba l'actual porta d'entrada. Aquesta façana, de composició asimètrica i amb un capcer esglaonat, presenta diverses finestres desiguals protegides amb reixes a la planta baixa. Al primer pis, hi ha tres balcons amb baranes de forja, mentre que al nivell de les golfes es repeteixen les finestretes.

Història

L'any 1885, Francesc Llopart sol·licita permís per edificar una casa a la cantonada del carrer Campanar amb un vial encara en projecte, que més tard rebria el nom de Marc Mir, en honor al propietari dels terrenys. L'obertura del carrer Diputació impulsa l'interès per aquesta zona i accentua la pressió urbanística, fet que porta Marc Mir a urbanitzar una nova part de les seves propietats.

Amb el temps, la casa de Francesc Llopart experimentà diverses ampliacions. L'any 1901 s'autoritza la construcció d'un segon pis i el 1923, Josep Llopart afegeix un celler a banda i banda de l'edifici, tot i que actualment ja no es conserva (POUM, 2010).

Els trencaaigües modernistes dibuixats per Iranzo al projecte, van ser substituïts per una decoració pictòrica ara gairebé desapareguda per l'estat de degradació de la façana.

L'arquitecte Ubald Iranzo era barceloní i va obtenir el títol l'any 1879. L'any 1889 era arquitecte municipal de Sant Sadurní. Anys més tard seria el cap de secció de l'Oficina d'Urbanització i Obres de l'Ajuntament de Barcelona. Fou un dels arquitectes més actius de Sant Sadurní a finals del segle XIX (CUBELES, 1991).

Bibliografia

CUBELES, Albert (1991). Urbanisme i arquitectura a Sant Sadurní d'Anoia (1865-1923). Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia. L'Avenç.

SOLANS, Joan Antoni (2010). POUM. Annexes a les normes. Annex III Catàleg d'edificis i conjunts urbans a protegir per raons del seu valor cultural. Fitxa 37.

Enllaços d'interès:

[Arquitectura catalana: Ubald Iranzo i Eiras](#)

